

Arrest

nr. 303 427 van 19 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 december 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. VAN BELLEGHEM, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Armeense nationaliteit, diende op 30 juni 2021 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de EU, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, dit in functie van haar grootmoeder, mevrouw S. K. Y., van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Het bestuur weigerde haar op 20 december 2021 het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelde geen beroep in tegen voormelde beslissing.

De verzoekende partij diende op 27 april 2022 een tweede aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de EU, opnieuw in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, dit in functie van haar grootmoeder, mevrouw S. K. Y., van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter). Zij diende ten laatste op 26 juli 2022 een bewijs van ziektekostenverzekering over te leggen.

Het bestuur weigerde haar op 26 oktober 2022 het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad, die de bestreden beslissing vernietigde bij arrest nr. 286 785 van 29 maart 2023.

Op 28 september 2023 nam het bestuur opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2022 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Onbekend

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van zijn grootmoeder mevrouw S. K. Y. (RR (...)) met de Belgische nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Betreffende deze aanvraag werd eerder een beslissing genomen op 26.10.2022. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde echter deze beslissing in beroep bij arrest 286.785 dd. 29.03.2023, waardoor heden een nieuwe beslissing dient genomen te worden.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen taste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon. Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine en heden ook in België ten laste komt.

Ter staving van de huidige aanvraag gezinshereniging m.b.t. de afhankelijkheid werden door betrokkene geen documenten voorgelegd.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van zijn grootmoeder

Wat het onvermogen betreft is er geen enkel bewijs voorgelegd. Het is bijgevolg niet duidelijk of betrokkene in het land van herkomst al dan niet zelf over een mogelijke bron van inkomsten beschikte en/of enige eigendom.

Wat de financiële/materiele afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine betreft, werd er door betrokkene evenmin stukken neergelegd.

Het gegeven dat betrokkene sedert 30.06.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont

(arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden aangemerkt voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“A. EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 40BIS, § 2, 3° VREEMDELINGENWET

1.

Art. 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen taste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Verzoeker betwist de leeftijdsvoorwaarde niet. Voor het begrip “ten laste zijn” verwijst verzoeker naar arrest nr. 211.725 dd. 26.10.2018:

“(…)”

Vooreerst stelt de Raad vast dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. (...) De Raad van State onderschrijft daarbij dat een verzoeker geen verblijfsrecht kan ontlenen aan een situatie van onvermogen die hij voor zichzelf in België creëerde, door bv. het niet opvolgen van verschillende bevelen en het telkens opstarten van nieuwe procedures om het verblijf te bekomen. De Raad van State stelde verder nog dat de verwijzing naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie de juistheid van de interpretatie van de voornoemde artikelen niet aantast.

Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘vergezellen van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Belg, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40ter iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. (...)”

Ten overvloede blijkt dat deze zienswijze wordt ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, MvT, Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014), arresten waarnaar zowel verzoekster als verweerder verwijzen, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste’ zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2,

eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in "het land van herkomst" vooraleer zij naar België kwam. Deze interpretatie sluit uit dat België als gastland tegelijk ook als herkomstland kan worden beschouwd. Tegelijk blijkt uit het arrest Reyes, waarnaar verweerder in de nota verwijst, meer bepaald uit punt 24 dat het feit dat een burger van de Unie over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van de bloedverwant ten opzichte van de referentiepersoon.

(...)

Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste" zijn in hoofdorde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoonst. Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak dan ook als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

(...)."

2.

Verzoeker diende de aanvraag in zonder bijstand van een advocaat. Verzoeker wist niet dat er inkomstenbewijzen moesten worden voorgelegd. Verzoeker legt deze inkomstenbewijzen voor.² Hieruit blijkt dat hij ten laste van zijn grootmoeder was.

Dienvolgens dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, minstens dient deze te worden geschorst.

B. TWEEDE GRIEF: DE BESLISSING DIENT TE WORDEN GESCHORST.

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

B.1 ERNSTIG MIDDEL

Opdat de schorsing kan worden bevolen, moet de vreemdeling in zijn verzoekschrift op de eerste plaats minstens een middel aanvoeren dat de vernietiging van de bestreden beslissing kan verantwoorden. De ratio achter deze voorwaarde is de wenselijkheid om een administratieve beslissing pas te schorsen wanneer er een redelijke kans bestaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden akte uiteindelijk ook zal vernietigen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden.⁴ Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst naar bovenstaande grief. Verzoeker vordert daarom de schorsing van de beslissing."

2.2. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- (...)*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. (...)”

Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht. De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder. Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren. Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien. De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.”

De Raad wijst er in dit verband op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als ‘ten laste’ van de referentiepersoon.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.”* De verwerende partij legt aan de hand van de volgende motieven in de bestreden beslissing uit hoe zij tot deze conclusie is gekomen: *“Ter staving van de huidige*

aanvraag gezinshereniging m.b.t. de afhankelijkheid werden door betrokkene geen documenten voorgelegd. Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van zijn grootmoeder: Wat het onvermogen betreft is er geen enkel bewijs voorgelegd. Het is bijgevolg niet duidelijk of betrokkene in het land van herkomst al dan niet zelf over een mogelijke bron van inkomsten beschikte en/of enige eigendom. Wat de financiële/materiele afhankelijkheid van in het land van herkomst of origine betreft, werd er door betrokkene evenmin stukken neergelegd.”

De verzoekende partij betwist in haar enig middel niet dat zij moet aantonen ‘ten laste’ te zijn van haar grootmoeder.

De verzoekende partij beperkt zich in haar enig middel, wat het beroep tot nietigverklaring betreft, tot een theoretische weergave van de betreffende wetsbepalingen en uitleg over het begrip ‘ten laste’. Zij stipt aan dat zij haar aanvraag indiende zonder bijstand van een advocaat en dat zij niet wist dat er inkomstenbewijzen moesten worden voorgelegd. Zij legt deze inkomstenbewijzen nu wel voor. Hieruit blijkt volgens haar dat zij ten laste van haar grootmoeder was.

Uit het zeer summiere concrete betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij het motief van de bestreden beslissing dat de afhankelijkheidsrelatie niet werd aangetoond, louter bevestigt. Zij stelt immers dat zij niet wist dat zij inkomstenbewijzen moest voorleggen, waarmee zij impliciet ook toegeeft dergelijke bewijzen niet te hebben voorgelegd aan het bestuur. Zij betwist verder niet dat zij geen enkel bewijs heeft voorgelegd van haar onvermogen.

Vanzelfsprekend kan het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing enkel rekening houden met de elementen waarvan zij op dat moment op de hoogte is of had moeten zijn. Dit is duidelijk niet het geval voor wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde inkomstenbewijzen, waarvan de verzoekende partij zelf stelt dat zij ze nu bij haar verzoekschrift voorlegt. De Raad dient de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, aangezien de Raad slechts een wettigheidscontrole uitoefent in het kader van zijn annulatie bevoegdheid. Daar dit nieuwe stukken betreffen die niet aan het bestuur bekend waren op het moment van de beoordeling, kan de Raad met deze stukken geen rekening houden in het kader van zijn wettigheidscontrole.

Het staat de verzoekende partij uiteraard vrij een nieuwe aanvraag in te dienen en de betreffende stukken aan het bestuur ter beoordeling voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag.

De verzoekende partij betwist verder geen van de overige motieven van de bestreden beslissing en deze blijven dan ook overeind.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU